

Ahir va ser enterrat a Alacant Lluís Alpera, un dels degans de la poesia catalana i fundador del departament de Filologia Catalana de la Universitat d'Alacant

Mor Lluís Alpera

David Castillo
ALACANT

Ahir va ser enterrat a Alacant Lluís Alpera, un dels degans de la poesia catalana a València i fundador del departament de Filologia Catalana de la Universitat d'Alacant. Nascut a València durant un virulent bombardeig franquista el 1938, Alpera ha estat un personatge decisiu, tant en la poesia catalana des dels anys cinquanta com en la consolidació de la llengua a les terres més meridionals del domini lingüístic.

La poesia d'Alpera és de grans contrastos, de cruïlla i desbordament sensual. Podríem dir que és el poeta més abrupte, líric i irrefrenable dels que van continuar algunes de les línies inaugurades per Vicent Andrés Estellés. Fa exactament un any, Onada Edicions reunia la seva poesia del 1963 al 2017 dins *Ulisses i la Mar dels Sargassos*, una aventura extraordinària que el mateix poeta alacantí va voler

Fa un any Lluís Alpera va veure reunida tota la seva obra poètica a 'Ulisses i la Mar dels Sargassos' ■ ARXIU

Lluís Alpera va evolucionar de la poesia política contra la dictadura al barroc sensual

comparar amb el cèlebre Odisseu. Des d'uns inicis intimistes en els impermeables anys cinquanta, el jove Alpera evoluciona cap a formes més pròximes a la poesia política mentre s'acosta al mestratge de Joan Fuster i Salvador Espriu. Recordo

l'anècdota que explicava Alpera quan va intentar veure Espriu a la seva residència d'Arenys. Espriu va obrir la porta amb una carabina de perdigons perquè no suportava les visites intempestives. El poeta valencià descrivia la jornada amb els ulls brillants

i de manera riallera. Una vegada closa l'etapa realista i empaitat per les primeres antologies de la dinàmica Generació dels Setanta, Alpera va fer un gir copernicà a la seva estètica i intencions. A mitjans de la dècada dels vuitanta i dins un dels vaixells insig-

nia de la Generació dels Setanta, Llibres del Mall, publica *Surant enmig del naufragi final contemple el voluptuós incendi de totes i cadascuna de les flors del núbil hibiscus*, un poemari extraordinàriament barroc, acompanyat de dibuixos i gravats de Manuel Boix, una joia. Completaria la trilogia dels anys vuitanta amb *Tempesta d'argent* i *Els dons del pleniluni*, on la natura es representava a través de plantes, arbres, animals mitològics i la subordinació als meteors i la climatologia. Aquest període va suposar un cim que el poeta recuperaria en el tram final de la seva obra.

De les influències d'Espriu, Quasimodo, Carles Riba i Ausiàs March, evolucionaria cap a una mirada on el sensualisme de Joanot Martorell i la seva mateixa dinàmica apassionada originarien una de les veus més provocadores de la nostra poesia. Com la majoria dels nostres autors, no va ser prou reconegut. ■

Críticamúsica

Guillem Vidal

Els Pets, reis del Liceu

Els Pets
Suite Festival
Gran Teatre del Liceu (Barcelona),
16 de desembre

Havia passat una hora i mitja de concert i Els Pets es disposaven a rematar el bolo amb l'únic tema extret d'algun dels seus cinc primers discos que s'escoltaria aquella nit. Lluís Gavaldà, sarcàstic, advertia que, en ple regnat del *Preparao*, la cançó havia perdut tota la seva vigència. I és així com després de les condemnes a Pablo Hásel i Valtònyc per injúries a la corona, i amb un públic del tot entregat, *Jo vull ser rei* va so-

nar més subversiva i punxant que fa vint-i-cinc anys. "Ens van dir que millor que no la féssim... però la farem!", va dir Gavaldà, que uns minuts abans ja havia dedicat *La vida és bonica (però complicada)* als presos polítics.

No aguantar bé el pas del temps, en qualsevol cas, és cosa de les monarquies, però no pas d'Els Pets, que diumenge al Liceu, en l'obertura del Suite Festival, i per molta conya que en fes Gavaldà, van defensar tossudament la seva condició de banda adulta i reflexiva. Davant d'una composició de llums amb el títol del seu últim

disc, *Som*, i elegants com mereixia l'ocasió, el trio de Constantí –ampliat amb Jordi Bastida i l'exmembre de Trons Marcel Cavallé a les guitarres i Joan Pau Chaves als teclats– va interpretar dotze de les tretze cançons de *Som* i va pescar alguns, només alguns, dels molts èxits que tenen a l'armari, com per exemple *Agost*, *Hospital del Mar*, *Tantes coses a fer* i *Soroll*. Van tocar seguides les dues cançons del disc que "parlen de la situació política i social" ("una [*L'exèrcit que vindrà*] s'entén molt; l'altra [*Prendre ma*]), volia que s'entengués però no l'entén nin-

Lluís Gavaldà, en el concert que Els Pets van oferir diumenge al Liceu ■ JUANMA RAMOS

gú"); van fer brillar enmig del silenci cançons com *Laia* ("una cançó amb un missatge clar: si al voltant hi tens una persona malalta, tracta-la com a persona, no com a malalta"); van evocar l'esperit ballable i juganer del ja llunyà *Fruits Sex* amb la recent *De tant en tant* (durant la qual Gavaldà va parodiar el *Malamente* de Rosalía i va cantar amb un gira-sol a la mà) i, finalment, a *Llavis nous*, van permetre's fer "terrorisme musical", amb picades d'ullet "a Deep Purple, T-Rex i els Sonics". Un altre triomf, en resum, d'Els Pets, que davant la insistència del públic al final del xou farien bé, però, de plantejar-se incloure un parell o tres més de cançons en el guió.